

רק הטוב בעיני השר"ת. והא"י להשתלח. נמול טוב. אבל כאשר יתגלה לעין אדם שהוא מבורך כלי שום נטיה מצדו השר"ת. אז לא יצדק עוד לשום סבלנות מפני שכולם יצדיקו ויז שמים. שפי

שנתברר לטוב וא"י לשלם לו כפעלו. ולא יצטרך עוד להתייגע ולהשתדל באגו שלים. ומי שלא נתברר לטוב גם כן יצדיק. ואם הכיז את עצמו לשלשה דברים לדורו ולתפלה ולתלחמה כדאיתא. לתפלה, הוא מפני שראה שמוכרח לסבלנות ולא אפשר כלי זה. התפלל להשי"ת שימלא רחמים עליו. שעד כמה שאפשר להקפיד הסבלנות

**ויעקב** אכינו ידע כל זאת שצריך אדם לברך עצמו מצדו כי טוב הוא. אכן יעצאנו להתפלל להשי"ת וכאן בטענה. שמאחר שיבא יום שיבור השר"ת כל פעולות ישראל שהם רק טובים, ועשו יתברר שמהשבות לנו הם רק רע כל הימים. ואין הקב"ה בא כטרוניא עם בריותיו. מוכח מזה שכן הוא באמת. ומעשי שמעשי ישראל הם טובים באמת. ומעשי עשו הם בהיפך<sup>ז</sup>. וא"כ סוף כל סוף מאחר שיהיה עת קץ שיצדיקו כולם עליהם ויז שמים, ויראו מפורש שיעקב וא"י להשתלם גמול טוב. מפני שעשה רק הטוב בעיני ה'.

ועשו וא"י להשתלם בגמולו שעשה רק הרע בעיני ה'. ועל זה התפלל להשי"ת. הצליח נא מיד אחי, שקרב השר"ת קץ נחמה ולא ינקה עוד האמת. ויראה עתה והתגלות מפורש מה שעתידי להתגלות באחרית הימים. ויראו שונאי יעקב גם עתה שדורין דין אמת. ולא יצטרך לו להשתדל כאגר שלים ולסבול כל כך בעולם הזה. כי כל הסבלנות שאדם סובל הוא מפני שעוד לא נתבררו פעולותיו שהם טובים, וממילא נמצא מקום לקטרג גם עליו מה בין זה לזה שלא יתברר עד עולם. לזה מוכרח הוא לסבול ולברך את עצמו מצדו עד שיחזיקו גם לעין אדם גם כן שאינו עושה

צריך לברך את עצמו מצדו שכאמת עשה הטוב בעיני ה'. כי אם לא יברך עצמו מצדו אם כן מה הוא ההבדל שבינו לבין מי שאינו מבורך. הלא גם זה לא בירך את עצמו מצדו.

צריך לברך את עצמו מצדו שכאמת עשה הטוב בעיני ה'. כי אם לא יברך עצמו מצדו אם כן מה הוא ההבדל שבינו לבין מי שאינו מבורך. הלא גם זה לא בירך את עצמו מצדו.

צריך לברך את עצמו מצדו שכאמת עשה הטוב בעיני ה'. כי אם לא יברך עצמו מצדו אם כן מה הוא ההבדל שבינו לבין מי שאינו מבורך. הלא גם זה לא בירך את עצמו מצדו.

צריך לברך את עצמו מצדו שכאמת עשה הטוב בעיני ה'. כי אם לא יברך עצמו מצדו אם כן מה הוא ההבדל שבינו לבין מי שאינו מבורך. הלא גם זה לא בירך את עצמו מצדו.

יקח השר"ת בחזרה טורע שלו מדאדם, אז אין הקדושה גדולה כל כך. והנה הקדושה אין עומדת לאדם רק כשישתדל לברך את עצמו כאגר שלים. והנה שאמר יעקב אבינו ע"ה. כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשיני מחנות. והוא שכעת שעבר את הירדן היה קדושתו קטנה עוד שדווחה לו רק קדושת אבות. ועתה נעשה לשיני מחנות. קדושת אבותיו וקדושה שקנה לעצמו כאגר שלים. שהשר"ת הסיכס על ידו שמעשיר הם טובים ומעשי עשו שגא. וכן מוכח מזה"ק (וישלה קס"ח): אמאי לשיני מחנות, ח"ת שכינתא לא עדיאת מאהל לאה ורחל וכ"י מה עבר וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה אמר אם יקטול עשו לאלין יקטול אבל אלין לא מסתפינא מנייהו. כי לזה רומז בני השפחות מה שהוא ברזא דעבר. היינו מה שקנה לעצמו בפבורתו, וכזה יש וראה שלא תשלוט הקטרוג. אבל על הקדושה שהוא מדא דכן אין שום פחדים, ומכל מקום אף מי שהשר"ת יברך אותו לטוב

ע"ז היו ואמאי אפי' חריפים לנגחיהו הנה כמה דמתין במקום החורין, ומלן דע"ז הוה דחביב למה נבנה את אליה וכ"י ולכן חרשא דכל חרשין דעלמא הוה וכו' אמר וכי חייא במקס אתעביד וכי יוסי אמר בנחש, ומסיק שם וכי יהודה דבשעתו יריען, ומנכח דהחריפים משנייהם מנחש וקסם ושרשם בשור וחמור, כדאיתא בזה"ק (בלק ר"ה) מסטרא דנחש נפק שור מסטרא דקסם נפק חמור, ודא הוא שור וחמור, ושם נתברר יעקב, כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל<sup>פ</sup>.

(י) וירא יעקב מאר ויצר לו וכ"י כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועל תצילני נא מיד אחי עשו. הענין בזה, דהנה נמצא קדושת אבות, קדושה שאדם קונה לעצמו בפעולתו הטוב. קדושת אבות הוא קביעא וקיימא כלי שום השתנות, וכדושה באה לאדם אף כלי שום פעולה מצדו<sup>פ</sup>. קדושה שאדם קונה לעצמו עולה עם וירדת עמו. אם השר"ת מטייע לו אז הוא מתעלה מעלה בקדושתו. ואם

בית יעקב הכולל פרשת וישלח ד"ה ויהי לי. ומה שנתברר בעניין נחש וקסם מכוואר כאריכות גדולה במור שרים עה"ת מכה"ק פרשת ויצא ד"ה ויחלום כל העניין שם. ע"ז כי השלח ח"ב פ' וישלח ד"ה רבן. מס' סוכה (ו) ד"ה ענין לולב. ועיין עוד תמא"ת יקח מס' תענית (טו) ד"ה סדר: שיש להם קדושה קבועה מעבורת אבות. ואעפ"י שבשנה ולא יוכל בהם אפס"כ וכו' וכו' וא"י וזאת חזכר את הקדושה הקבועה בלבם.

כמכואר בתמא"ת יקח פרשת האזינו ד"ה כי רידן: כי רידן ד' עמו ועל עבדיו יתחם. אמר בזה כבוד אומרי"ה ללחי"ה שהשר"ת ישפוט אותו שמו הדין ראוי להיות עמו. ועל עבדיו יתחם. ובאמת מה שיד אצל השר"ת נחמה, הלא כתיב (שמואל א ט"ז) וגם נצח ישראל לא ישקר ולא יחם כי לא אדם הוא לזנותם. ורק באמת בזה המקום שהוציב השר"ת כרות דבן. שם אין שייך שום נחמה, כי הוא דבן מורה התקשרות שיש לו להשי"ת עם ישראל למעלה ממפסיתם. במקום שישאל עלה כמתחבה חחלה, וישם אין שייך אצל השר"ת עם נחמה, כי שם הוא חמיד שקושר נפשו. רק ברא דעבר, היינו בזה המקום שהשר"ת הוציב שישאל יעבד אותי, וישצד האדם לוכידי החיבוי שיש לו עם אור השר"ת. (וכה המקום. עד כמה שאדם עובד, כך מביד החיבוי שלו. זה ועל עבדיו יתחם, היינו במקום שהוציב השר"ת שישאל יעבד אותי ברא דעבדים, שם שייך נחמה. מיד שייש עה"ת מכה"ק פ"י האזינו ד"ה כי. לפיל פ' כדאשית את כט ד"ה וכל זה. לב.

פס